

II SA/OI 29/24 - Wyrok WSA w Olsztynie

Data orzeczenia	2024-06-20	orzeczenie nieprawomocne
Data wpływu	2024-01-16	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie	
Sędziowie	Bogusław Jażdżyk /przewodniczący/ Grzegorz Klimek Piotr Chybicki /sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6031 Uprawnienia do kierowania pojazdami	
Hasła tematyczne	Ruch drogowy	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Oddalono skargę	
Powołane przepisy	Dz.U. 2023 poz 622 art. 51 ust. 1 pkt. , arr. 52 ust.2, art. 72 ust. 1 pkt 2 Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami - t.j.	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w składzie następującym: Przewodniczący sędzia WSA Bogusław Jażdżyk Sędziowie sędzia WSA Piotr Chybicki (spr.) asesor WSA Grzegorz Klimek po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 20 czerwca 2024 r. sprawy ze skargi Międzyzakładowej Organizacji Z. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w O. z dnia [...], nr [...] w przedmiocie unieważnienia egzaminu państwowego na kat. B oddała skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 listopada 2023 r., nr [...] Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie (dalej: "Kolegium") utrzymało w mocy decyzję z dnia 19 czerwca 2023 r. Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego (dalej: "organ I instancji") w sprawie unieważnienia egzaminu państwowego T. D. (dalej: "egzaminowany") na kat. B przeprowadzonego w dniu [...] 2023 r. w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego (dalej: "WORD") przez egzaminatora M. S.

W uzasadnieniu wskazano, że po otrzymaniu od Dyrektora WORD skargi egzaminowanego wraz z dokumentacją oraz nagraniem egzaminu, organ I instancji unieważnił egzamin państwowy na kat. B przeprowadzony wobec egzaminowanego w dniu [...] 2023 r. Z nagrania przebiegu egzaminu wynikało, że po wyjeździe z ośrodka egzaminator wydał polecenie wykonania **parkowania prostopadłego** przodem na pierwszym możliwym miejscu. Po zakończeniu pierwszej próby **parkowania**, egzaminator poinformował o popełnieniu błędu i polecił powtórzenie zadania. Po zakończeniu manewru, egzaminator poinformował o popełnieniu po raz drugi tego samego błędu, co skutkuje wynikiem negatywnym oraz zapytał, czy egzaminowany chce kontynuować egzamin bez możliwości zmiany jego wyniku. Egzaminator jako jedyną przyczynę wyniku negatywnego wskazał ten sam błąd w pierwszej i drugiej próbie, tj. wjazd w taki sposób, że przód pojazdu był nad chodnikiem, co uniemożliwiało przejście pieszym. Organu I instancji uznał stanowisko egzaminatora za błędne, stwierdził, że egzaminowany odpowiednio sygnalizował zamiar wykonania manewru oraz przyjął pozycję umożliwiającą wykonanie skrętu po odpowiednio dużym łuku. Zdaniem organu I instancji, wynik egzaminu został ustalony w sposób nieprawidłowy w oparciu o przesłanki, które nie znajdują potwierdzenia w zapisie przebiegu egzaminu państwowego.

Po rozpatrzeniu odwołania Międzyzakładowej Organizacji Związkowej Związku Zawodowego Pracowników Wojewódzkich Ośrodków Ruchu Drogowego, Ośrodków Szkolenia Kandydatów na Kierowców i Innych Podmiotów w [...] (dalej: "Organizacja", "strona skarżąca"), dopuszczonej do postępowania na prawach strony, Kolegium utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. Kolegium wyjaśniło, że, na podstawie art. 72 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 622 ze zm.) – dalej: "u.k.p.", wydanie decyzji o unieważnieniu egzaminu uzależnione jest od spełnienia łącznie następujących przesłanek:

1. stwierdzenia, że egzamin na prawo jazdy prowadzony był niezgodnie z przepisami,
2. wykazania, że ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na wynik egzaminu, przy czym użyty przez ustawodawcę zwrot "niezgodny z przepisami ustawy", oznacza, iż chodzi nie tylko o niezgodności z przepisami u.k.p, lecz przede wszystkim z przepisami wykonawczymi do u.k.p, tj. rozporządzeniem z dnia 28 czerwca 2019 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach (Dz.U. z 2019 r. poz. 1206) – dalej: "rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2019 r.". Zatem przepisy art. 52 ust. 2 u.k.p. w powiązaniu z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 2019 r. wskazują, że egzaminator jest zobowiązany do przerwania egzaminu państwowego przed wykonaniem wszystkich określonych zakresem egzaminu zadań, gdy zachowanie osoby zdającej egzamin zagraża bezpośrednio życiu i zdrowiu uczestników ruchu drogowego.

Kolegium wskazało, że w rozpatrywanej sprawie podstawą negatywnego wyniku części praktycznej egzaminu państwowego była dwukrotna negatywna ocena zadania polegającego na **prostopadłym parkowaniu** pojazdu. Jako jedyny powód egzaminator podał za głęboki wjazd pojazdem na chodnik, co skutkowało zajęciem miejsca pieszym, którzy nie mieli którędy przechodzić. W późniejszym czasie podnoszone były także inne argumenty w celu uzasadnienia negatywnej oceny części praktycznej egzaminu. Dodatkowo egzaminator wskazał, że poza błędnym zajęciem pozycji końcowej egzaminowany nieprawidłowo dobrał tor jazdy, tzn. wykonując skręt w prawo powinien zbliżyć się do prawej krawędzi jezdni, tymczasem zachował się odwrotnie - zbliżył się do osi jezdni nie upewniając się wcześniej czy swoim działaniem nie utrudni ruchu innym kierującym. Ponadto podczas wyjazdu z parkingu egzaminowany nie wykonał odpowiedniej obserwacji i nie zwracał uwagi na innych uczestników oraz potencjalne zagrożenie. Podobne stanowisko zajęła odwołująca się Organizacja, która powtórzyła argument o nieprawidłowym torze jazdy wskazując, iż egzaminowany tuż przed rozpoczęciem skrętu w prawo wykonał jeszcze ruch kierownicą w lewo, co jest widoczne w odbiciu lustrzanym dłoni egzaminowanego na wskaźnikach pojazdu.

Odnosząc się do twierdzenia, iż egzaminowany stworzył zagrożenie bezpośrednio życiu i zdrowiu uczestników ruchu drogowego poprzez przyjęcie nieprawidłowego toru jazdy i zbliżenie się do osi jezdni, zamiast do prawej jej krawędzi, Kolegium wskazało, iż art. 52 ust. 2 u.k.p. stanowi podstawę przerwania części praktycznej egzaminu na prawo jazdy jedynie wtedy, gdy egzaminowany wykonuje zadania w ruchu drogowym w stopniu tak wadliwym, że wywołuje to skorelowane w czasie zagrożenie dla życia i zdrowia uczestników tego ruchu. Chodzi tu więc wyłącznie o takie sytuacje, gdy nie można kontynuować części praktycznej egzaminu w ruchu drogowym bez narażania jego uczestników na szkody na zdrowiu. W rozpoznawanej sprawie egzaminator nie przerwał egzaminu z uwagi, iż zachowanie osoby zdającej zagraża bezpośrednio życiu i zdrowiu uczestników ruchu drogowego, co świadczyć może iż takiego zagrożenia nie było. Jest to obligatoryjna przyczyna przerwania egzaminu. Poza tym katalog zachowań, które obligują do przerwania egzaminu został szczegółowo opisany w Tabeli nr 1 Załącznika nr 2 rozporządzenia, katalog ten nie zawiera żadnych zachowań związanych z **parkowaniem**, czy też z torem jazdy.

Z kolei odnosząc się do dwukrotnego nieprawidłowo wykonania tego samego zadania egzaminacyjnego, Kolegium wskazało, iż ocena tego manewru przez egzaminatora dokonana została z naruszeniem przepisów. Cel egzaminu praktycznego został określony w art. art. 51 ust. 1 pkt 2 u.k.p., zgodnie z którym jest to: "sprawdzenie umiejętności w zakresie zgodnego z przepisami, bezpiecznego, energooszczędnego, sprawnego i nieutrudniającego innym uczestnikom ruchu poruszania się, odpowiednio do uprawnienia, o które ubiega się osoba zdająca egzamin w ruchu drogowym pojazdem silnikowym". W ocenie Kolegium, egzamin będący przedmiotem oceny został przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami, a w szczególności w sprzeczności z powołanym art. 51 ust. 1 pkt 2 u.k.p. Podstawą negatywnej oceny egzaminatora była tylko i wyłącznie okoliczność zbyt głębokiego wjazdu pojazdem na chodnik. W sytuacji zatem gdy chodnik nie występuje, a zamiast niego jest opaska parkingu, to nie sposób decyzji egzaminatora uznać za prawidłową.

Oznacza to, że egzamin nie został przeprowadzony zgodnie z przepisami. W ocenie Kolegium, od egzaminatora jako osoby kontrolującej zachowanie na drodze, jak i sprawdzającej znajomość przepisów należy wymagać znajomości tychże przepisów, a także terenu w którym przeprowadza egzamin. To egzaminator wybrał manewr jaki powinien wykonać egzaminowany, jak i jego miejsce. Błędne uznanie opaski za chodnik nie stanowi usprawiedliwienia dla decyzji egzaminatora.

Dodatkowo Kolegium podniosło, iż analiza nagrania nie potwierdza, aby manewr **parkowania** został wykonany w sposób nieprawidłowy. Nie wynika z niego aby **parkowanie** było "zbyt głębokie" i utrudniało przejście pieszym. Z nagrania wprost wynika, iż podczas pierwszej próby **parkowania** przechodzący pieszy nie miał żadnych problemów z przejściem obok pojazdu, nie musiał zmienić kierunku poruszania się, a nawet wbrew twierdzeniu egzaminatora nie był zmuszony do podniesienia ręki. Powyższe, w połączeniu z okolicznością, iż pieszy nie poruszał się po chodniku, nie pozwala na uznanie, iż decyzja egzaminatora była prawidłowa. Z nagrania przebiegu egzaminu nie wynika, aby osoba poddająca się egzaminowi parkując **prostopadle** pojazd utrudniła innym uczestnikom ruchu poruszanie się. Nagranie przebiegu egzaminu nie potwierdza także, aby egzaminowany zbliżył się do osi jezdni. Z nagrania wynika, iż tor jazdy nie zmienił się. Faktu tego nie zmienia twierdzenie Organizacji, iż kierujący wykonał ruch kierownicą w lewo, co jest widoczne w odbiciu lustrzanym dłoni egzaminowanego na wskaźnikach pojazdu. Wykonanie minimalnego ruchu kierownicą w lewo nie może stanowić o nieprawidłowo wykonanym manewrze **parkowania**.

Ponadto Kolegium wyjaśniło, że w tabeli nr 7 w pozycji 11 załącznika nr 2 do rozporządzenia z dnia 28 czerwca 2019 r. jako zadanie egzaminacyjne wskazano wykonanie jednego z manewrów **parkowania**. Powyższy przepis określa sposób w jaki powinien zostać wykonany manewr **parkowania**, a także wskazuje na czynności jakie powinien podjąć egzaminator. Z nagrana egzaminu nie wynika, aby pojazd został zaparkowany w sposób niezgodny z przepisami ruchu drogowego, czy też bez zachowania jego zasad. Z nagrania nie wynika także, aby zaparkowano pojazd w sposób, który uniemożliwia jego opuszczenie zarówno przez kierowcę jak i pasażera. Zasady ruchu drogowego także nie zostały naruszone.

Odnosząc się do argumentacji dotyczącej nieprawidłowego toru jazdy Kolegium wskazało, że zgodnie z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1047 ze zm.) – dalej: "p.r.d.", kierujący pojazdem jest obowiązany zbliżyć się do prawej krawędzi jezdni - jeżeli zamierza skręcić w prawo. Przepis ten został umieszczony w Oddziale 4 zatytułowanym "Zmiana kierunku jazdy lub pasa ruchu". Kolegium wyjaśniło, iż zmiana kierunku jazdy jest manewrem polegającym na kontynuowaniu jazdy w innym niż dotychczasowy kierunku, niewynikającym jedynie z przebiegu drogi, a zależnym od woli kierującego. Istotą manewru jest dalsza jazda w prawo lub w lewo w stosunku do tego kierunku, w jakim poruszał się pojazd do tej pory. Nie jest natomiast zmianą kierunku jazdy **parkowanie**, który stanowi samodzielny manewr. Ocena manewru **parkowania** nie może zatem opierać na tych samych kryteriach, które dotyczą manewru zmiany kierunku jazdy.

Na powyższą decyzję Organizacja wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie skargę domagając się jej uchylenia oraz poprzedzającej ją decyzji organu I instancji.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

- art. 109 § 1 w zw. z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.) – dalej: "k.p.a.", poprzez brak doręczenia zaskarżonej decyzji stronie postępowania, tj. egzaminatorowi, co stanowi rażące naruszenie prawa wynikające z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.;
- art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p. poprzez utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji w sytuacji, gdy nie było podstaw do stwierdzenia, że egzamin został przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami u.k.p.;

- art. 47 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 1 pkt 9 p.r.d. poprzez niezastosowanie przepisu, z którego wynika, iż ustawodawca zezwala na zatrzymanie lub postój przednią osią pojazdu samochodowego na drodze dla pieszych jedynie pod warunkiem, że szerokość chodnika jest nie mniejsza niż 1,5 m i nie utrudni ruchu pieszych;
- art. 7, art. 77 § 1, art. 107 § 3 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego zebrania materiału dowodowego i uznanie, że miejsce gdzie poruszali się piesi nie stanowi chodnika, a jest "opaską zewnętrzną parkingu";
- art. 52 ust. 2 u.k.p. w zw. z art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. poprzez pominięcie, iż w niniejszej sprawie w pierwszej próbie wykonania zadania egzaminacyjnego egzaminowany doprowadził do bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia pieszego.

W uzasadnieniu podniesiono, że egzaminatorowi na mocy art. 68 ust. 1a u.k.p. przysługiwał status strony w postępowaniu prowadzonym w sprawie unieważnienia egzaminu na prawo jazdy, jednak decyzja Kolegium nie została mu doręczona i tym samym nie miał on możliwości obrony swoich praw. Ponadto wskazano, że jedynie powiatowy inspektor nadzoru budowlanego był właściwy do stwierdzenia, czy dana część drogi stanowi chodnik, czy jest to opaska zewnętrzna parkingu. Nie są do tego uprawnione takie organy jak: Marszałek Województwa, Kolegium, Dyrektor WORD czy egzaminator nadzorujący. Zdaniem Organizacji, w rozpoznawanej sprawie należało zasięgnąć opinii biegłego, czy dana część drogi stanowi chodnik.

Ponadto strona skarżąca przyznała, że ustawodawca dopuszcza **parkowanie** na chodniku, o ile zostanie pozostawiona odpowiednio szeroka wolna przestrzeń chodnika do użytku pieszych. Jeżeli jednak przestrzeń pozostawiona pieszym nie pozwala im na swobodne poruszanie się, to egzaminowany nie jest uprawniony do wjeżdżania na chodnik. Wskazała również, iż podczas manewru **parkowania** egzaminowany wjechał na chodnik, co bezpośrednio zagrażało życiu i zdrowiu osoby przechodzącej w tym czasie chodnikiem, która musiała raptownie zejść z chodnika i zbliżyć się do ogrodzenia. Zdaniem Organizacji, egzaminowany doprowadził do bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia pieszego, a także dwukrotnie nieprawidłowo wykonał manewr **parkowania**, a zatem wynik egzaminu powinien być negatywny.

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. Ponadto Kolegium wyjaśniło, że decyzja będąca przedmiotem skargi została skierowana do egzaminatora, który mógł wnieść skargę na tę decyzję. Kolegium wniosło również o rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tj. Dz.U. z 2022 r., poz. 2492) sądy administracyjne są właściwe do badania zgodności z prawem zaskarżonych aktów administracyjnych, przy czym Sąd nie może opierać tej kontroli na kryterium słuszności lub sprawiedliwości społecznej. Uwzględnienie skargi następuje w przypadku stwierdzenia przez Sąd naruszenia przepisów prawa materialnego lub istotnych wad w prowadzonym postępowaniu

(art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm. – zwanej dalej p.p.s.a.).

Zakres kontroli Sądu wyznacza art. 134 tej ustawy stanowiący, iż sąd orzeka w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a. (§ 1).

Na wstępie należy wyjaśnić, że Sąd orzekał w postępowaniu uproszczonym na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a., zgodnie z którym sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli strona zgłosi wniosek o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym, a żadna z pozostałych stron w terminie czternastu dni od zawiadomienia o złożeniu wniosku nie zażąda przeprowadzenia rozprawy.

Jak wynika z akt sprawy, wniosek taki został złożony przez organ, a pozostałe strony nie zażądały przeprowadzenia rozprawy w ustawowym terminie.

Sąd poddawszy kontroli zaskarżoną decyzję stwierdził, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Ocenie Sądu w niniejszej sprawie podlega decyzja Kolegium utrzymująca w mocy decyzję organu I instancji unieważniającą państwowy egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii B.

Zgodnie z art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p., marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, unieważnia egzamin państwowy, jeżeli był przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami ustawy, a ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na jego wynik.

Należy podkreślić, że podstawą unieważnienia egzaminu państwowego jest okoliczność przeprowadzenia egzaminu w sposób niezgodny z przepisami ustawy, w sytuacji, gdy ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na jego wynik. Zatem istotą tego postępowania jest ocena prawidłowości przebiegu wskazanego państwowego egzaminu praktycznego z punktu widzenia obowiązujących w tej dacie normatywnych zasad przeprowadzania egzaminu państwowego, w tym odpowiednich przepisów u.k.p. oraz rozporządzenia z dnia 28 czerwca 2019 r.

Wskazać należy, że "o nieprawidłowym wykonaniu zadania egzaminacyjnego" w rozumieniu art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p. można mówić jedynie wtedy, gdy zarówno zadanie wykonane przez osobę egzaminowaną, jak i ocena wykonania przez osobę egzaminowaną tego zadania, nie znajdują uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa, w szczególności w przepisach p.r.d. Ani decyzja administracyjna o unieważnieniu egzaminu, ani też ocena wykonania zadania egzaminacyjnego nie mają charakteru dyskrejonalnego. Negatywna ocena wykonania określonego zadania przez osobę egzaminowaną musi znaleźć uzasadnienie w konkretnej regulacji prawnej. Brak takiej regulacji, nawet przy pełnym przekonaniu egzaminatora o swoich racjach opartych na zasadach słuszności, bezpieczeństwa, czy doświadczenia życiowego, nie może być podstawą negatywnej oceny egzaminu (por. NSA w wyroku z dnia 23 stycznia 2020 r., I OSK 1753/18; dostępny pod adresem: orzeczenia.nsa.gov.pl – dalej: "CBOSA").

W pełni podzielając powyższy pogląd wskazać zatem należy, że w niniejszej sprawie egzaminowany podczas jazdy w ruchu drogowym otrzymał od egzaminatora polecenie (dwukrotnie) wykonania manewru **parkowania prostopadłego** przodem na pierwszym możliwym miejscu. Po dwukrotnym wykonaniu tego manewru przez egzaminowanego, egzaminator jako jedyną przyczynę wyniku negatywnego egzaminu wskazał ten sam błąd w pierwszej i drugiej próbie, tj. wjazd w taki sposób, że przód pojazdu był nad chodnikiem, co uniemożliwiało przejście pieszym.

Kryteria wykonania tego zadania – "**parkowania prostopadłego**" – zostały określone w tabeli 7 poz. 11 załącznika nr 2 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 2019 r. Określając sposób wykonania tego zadania wskazano, że chodzi o: "wjazd przodem wyjazd tyłem (możliwa jedna korekta toru jazdy), przy czym miejsce do **parkowania** wyznacza egzaminator, wskazując je osobie egzaminowanej; po zaparkowaniu musi być możliwość opuszczenia pojazdu przez kierowcę i pasażera z obydwu stron pojazdu, a pojazd musi być zaparkowany w sposób zgodny z przepisami ruchu drogowego (należy sprawdzić możliwość opuszczenia pojazdu); **parkowanie** odbywa się z zachowaniem przepisów ruchu drogowego".

W rozpatrywanej sprawie z ustaleń Kolegium na podstawie analizy nagrania egzaminu nie wynika, aby manewr **parkowania** został wykonany w sposób nieprawidłowy, tj. jak uważa egzaminator, aby **parkowanie** było "zbyt głębokie" i utrudniało przejście pieszym. Z nagrania wprost wynika, iż podczas pierwszej próby **parkowania** przechodzący pieszy nie miał żadnych problemów z przejściem obok pojazdu, jak też nie musiał zmienić kierunku poruszania się, a nawet wbrew twierdzeniu egzaminatora nie był zmuszony do podniesienia ręki. Dodatkowo z ustaleń organów wynika, że pieszy nie poruszał się po chodniku, tylko po opasce zewnętrznej parkingu o szerokości 60 cm.

W tej sytuacji Sąd podzielił stanowisko organów, że przedmiotowy egzamin na prawo jazdy kat. B został przeprowadzony niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, ponieważ nie zaszły żadne przesłanki do zakwestionowania przez egzaminatora części praktycznej egzaminu obejmującego wykonanie manewru na drodze – "**parkowania prostopadłego**". Z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby egzaminowany parkując **prostopadle** pojazd utrudnił innym uczestnikom ruchu poruszanie się. Nie wynika również, aby pojazd został zaparkowany w sposób niezgodny z przepisami ruchu drogowego, czy też aby zaparkowano pojazd w taki sposób, który uniemożliwia jego opuszczenie przez kierowcę lub pasażera.

Podstawę ku temu nie mogło również stanowić twierdzenie, że egzaminowany w jakimkolwiek momencie egzaminowana stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa innych uczestników ruchu na drodze. Z art. 52 ust. 2 u.k.p. wynika bowiem, że część praktyczna egzaminu może zostać zakończona przed wykonaniem wszystkich określonych zakresem egzaminu zadań jedynie w przypadku, gdy zachowanie osoby zdającej zagraża bezpośrednio życiu i zdrowiu uczestników ruchu drogowego.

Aby jednak przyjąć, że zachowanie osoby zdającej, może być podstawą przerwania egzaminu, konieczne jest ustalenie i stwierdzenie, czy w konkretnych okolicznościach danej sprawy zachowanie osoby zdającej, zagrażało bezpośrednio życiu i zdrowiu uczestników ruchu drogowego. Ten element bezpośredniego zagrożenia jest tu szczególnie istotny, stąd też, aby stwierdzić czy zachowanie osoby zdającej zagrażało bezpośrednio życiu i zdrowiu innych uczestników ruchu drogowego, niezbędne jest odniesienie się do okoliczności konkretnego przypadku, i to okoliczności mających miejsce w czasie zachowania osoby zdającej, albowiem to w tym czasie podejmowana jest decyzja o przerwaniu egzaminu. Jednym słowem sam fakt nieprawidłowego zachowania osoby zdającej nie uprawnia do przerwania egzaminu, jeżeli z zachowaniem tym nie łączy się bezpośrednio zagrożenie życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego (por. wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2023 r., I OSK 917/20, CBOSA).

W tym zakresie trafna jest ocena organów. Nie zostały również potwierdzone zarzuty skargi, iż podczas manewru **parkowania** egzaminowany wjechał na chodnik, co bezpośrednio zagrażało życiu i zdrowiu osoby przechodzącej w tym czasie chodnikiem, która musiała raptownie zejść z chodnika i zbliżyć się do ogrodzenia. Gdyby tak było, to egzaminator powinien zareagować. Tymczasem egzaminator zapytał jedynie egzaminowanego, czy chce on kontynuować egzamin bez możliwości zmiany jego wyniku.

W niniejszej sprawie zaszły zatem niewątpliwie przesłanki do unieważnienia przedmiotowego państwowego egzaminu na prawo jazdy na podstawie art. 72 ust. 1

pkt 2 u.k.p. Działania orzekających organów były więc prawidłowe.

W ocenie Sądu, organy w sposób nie budzący wątpliwości zebrały i prawidłowo oceniły cały materiał dowodowy niezbędny do wydania decyzji co do istoty sprawy.

W żaden sposób nie można im skutecznie postawić zarzutu arbitralności i dowolności. W uzasadnieniach kontrolowanych decyzji organy wskazały stan faktyczny i prawny sprawy oraz motywy podjętych rozstrzygnięć, podkreślając w jakiej sytuacji dochodzi do ziszczenia się przesłanki unieważnienia państwowego egzaminu na prawo jazdy na podstawie art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p.

Za niezasadny Sąd uznał również zarzut niedoręczenia decyzji Kolegium egzaminatorowi, będącemu stroną w sprawie. Z akt administracyjnych wynika, że egzaminator odebrał decyzję Kolegium, przesłaną mu drogą elektroniczną, w dniu

9 stycznia 2024 r. (k. 126 akt administracyjnych).

W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 151 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji wyroku

